

กาลครั้งหนึ่ง..นานมาแล้ว

แพดสยาม (18)

รวมกันตายหมู่-แยกกันอยู่บ้านละ3วัน

แ ผดสยามอิน-จันจากเมืองแม็กลอง สมุทรสงคราม แต่งงานกับพี่น้องสองสาวอเมริกัน ชาร์ห์และอาดิลเดด ใช้ชีวิตเป็นเกษตรกรในชนบท ณ เขตปกครองเทรปฮิลล์ รัฐนอร์ทแคโรไลนา อย่างสมบูรณ์พูนสุข วันเวลาผ่านไป เพื่อนใกล้ชิดในชุมชนส่งเสียงสรรเสริญความเป็นสุภาพบุรุษ ความเป็นคนขยันทำมาหากิน เป็นพลเมืองต่างเผ่าพันธุ์ เป็นประชากรน้ำดีของสหรัฐอเมริกา เป็นสามีที่ดีของภรรยา เป็นพ่อที่ดีของลูกๆ ที่สร้างครอบครัว มีลูก 2 ท้อง 8 คน รุ่งเย็นในบ้าน

เหตุผลหลักที่อิน-จันโอนสัญชาติเป็นพลเมืองสหรัฐ ชื่อที่ดิน ปึกหลักฐานครอบครัวในชนบททางตะวันตกเฉียงเหนือของรัฐนอร์ทแคโรไลนาตรงนี้ เพราะต้องการปลีกตัวจากสังคมเมืองที่ถูกสายตาจ้องมองมาที่ร่างกายของแฝดที่ไม่เป็นปกติ ไปไหนก็มีแต่คนจ้อง (ตัวติดกัน) นอกจากนั้นแฝดสยามคู่นี้ยังมีวัยที่ค่อนข้างอ่อนเห็นอนาคตตัวเองที่จะต้องมีการครอบครั มีลูก คงนึกเบื่อ สะอิดสะเอียนกับสายตาที่เยาะเย้ยแบบหมาหยอกไก่ เมื่อการตอบสารพัดคำถามจากผู้คนทั้งหลาย และคงนึกสงสารลูกมีพ่อที่ร่างกายแปลกไปจากมนุษย์ธรรมดา

ในหนังสือบันทึกตำนาน The Lives of Chang and Eng (ชีวิตอิน-จัน) ระบุว่าแฝดคู่นี้สุขภาพร่างกายแข็งแรง เป็นนักกีฬากลางแจ้ง ไม่ปรากฏว่าแฝดสยามคู่นี้เคยเจ็บป่วยแต่ประการใดในการใช้ชีวิตในอเมริกา อิน-จันเป็นเกษตรกรเต็มตัว ทุ่มเทการทำงานสร้างรายได้จากไร่ยาสูบ ข้าวสาลี ข้าวโพด เลี้ยงวัวเนื้อ วัวนม เลี้ยงแกะและหมู

ความเป็นเด็กผู้ชีวิตจากชนบทจากเมืองแม็กลอง ส่งผลให้แฝดทำงานในไร่ได้สารพัดเป็นที่ประหลาดใจของเพื่อนอเมริกันที่แวะมาเยี่ยมเยียน เพราะมีมีโนภาพว่าอิน-จันคือคนพิการ ไร้ค่า

กิจกรรมที่ประทับใจมิตรสหายอเมริกันคืออิน-จันจะแบกขวานเข้าป่าแล้วใช้ขวานฟันต้นไม้แบบสลัฟฟัน หรือฟันคู่ ทั้งสองคนจะใช้ขวานทั้งสองด้ามฟันลงไปยังต้นไม้ทั้งสองข้างซ้าย-ขวาด้านไม้จะโค่นลงอย่างรวดเร็วเป็นสองเท่า แฝดจะกระหน่ำขวานแบบมีศิลปะ มีลีลาไม่ซ้ำแบบใครทั้งนั้น ผู้คนนำไปเล่าสู่กันฟังและต่างก็อยากมาดูด้วยตา นอกจากนั้น อิน-จันยังเป็นนักล่าสัตว์ที่มีฝีมือไม่เป็นสองรองใคร

บ้านที่ปลูกขึ้นมากหลังแรกถูกล้างจากหยาดเหงื่อแรงงานของคนผู้ชีวิต แม้กระทั่งตอนขึ้นไปมุงหลังคาบ้าน คนตัวติดกัน 2 คนเป็นขั้นที่สูงช่วยกันทำงานแบบสอดประสาน ผู้คนที่ผ่านไปมา

เรื่องส่วนตัว แต่สิ่งที่ได้พบเห็นคือ อิน-จัน เป็นชาวเอเชียที่มีทักษะความเป็นช่าง โดยเฉพาะช่างไม้ งานก่อสร้างทั้งปวง

ในเรื่องการเกษตร ดูเหมือนจะไม่มือปสรใครใดๆ เลยสำหรับแฝดคู่นี้ในการใช้เครื่องมือเครื่องจักรในการทำงาน การติดต่อทางธุรกิจซื้อขายพืชผล แฝดทำได้กลมกลืนและมีรายได้พอเพียงเลี้ยงครอบครัว

แฝดสยามที่เป็นบรรพบุรุษของเราตั้งแต่เกิดจากท้องนางนากและพ่อติ๋มอาศัยที่เมืองแม็กลอง สมุทรสงคราม ไม่เคยได้ไปโรงเรียนระดับ แต่ตอนนี้อยู่อเมริกา ทำการเกษตรทำธุรกิจ มีเงินฝากธนาคารในนิวยอร์ก รวมทั้งภรรยาอเมริกันสองพี่น้องชาร์ห์และอาดิลเดดก็แทบจะไม่ได้เรียนหนังสือ

แ ผดเอจจริงเอจจังกะงานเพาะปลูก มีหลักฐานระบุว่าแฝดคู่นี้เป็นผู้รวมบุกเบิกปลูกใบยาสูบพันธุ์เขียวทองอ่อน (Bright Leaf) ที่นำใบยามามวนเป็นบุหรี่ได้เลย แฝดยังต่อยอดซื้อเครื่องรีดใบยามาใช้ในไร่อีกต่างหาก

อิน-จัน บังเกอร์ ใช้ชีวิตแบบลงตัว ตามวิถีชีวิตชาวชนบทในรัฐนอร์ทแคโรไลนา อิน-จันจะติดตามภรรยาไปโบสถ์เป็นบางครั้งในเช้าวันอาทิตย์ ชาวชนบทในอเมริกาในยุคนั้น ซึ่งตรงกับรัชสมัยในหลวง ร.3 แทบไม่มีใครจะรู้จักคนเอเชียหรือหน้าตาของพุทธศาสนาเท่าใดนัก ถ้าจะพูดกันแพร่ๆ ต่างคนต่างก็ไม่รู้จักกัน

มีเกิลดัต่านานที่นักข่าวของหนังสือพิมพ์ The Southerner ไปคุยกับอิน-จัน ที่ตามภรรยาชาร์ห์และอาดิลเดดไปโบสถ์ในเช้าวันหนึ่งแล้วตีพิมพ์ความว่า

“คุณมีความเข้าใจในศาสนาคริสต์แค่ไหน? คุณคิดว่าคุณเชื่อศาสนาของเรามั้ย?” นักข่าวยังคำถาม

“ศาสนาเราไม่เหมือนของคุณ ของคุณทะเลาะกัน เรื่องใครถูก ใครผิด เราไม่เคยทะเลาะกันเรื่องศาสนา” อินตอบนักข่าว

นักข่าวถามต่อ “คุณคิดว่าตายแล้วจะไปไหน?”

“เราไปเกิดเป็นหมู เพราะเราทำบาปเอาไว้ในโลก ต่อไปอาจจะเกิดเป็นม้า หรือเป็นกวาง จนกว่าเราจะสำนึกได้ ก็จะเป็นสัตว์ที่ดีขึ้น” อินตอบนักข่าว

“ถ้าคุณทำบาป แล้วไปเกิดเป็นม้า แล้วคุณจะต้องไปลากเกวียน ไบโกลีข้าวโพด ทำงานหนักด้วยมั๊ย?” นักข่าวยังคำถามต่อ

“เราเชื่อว่าเป็นความจริง ศาสนาสอนเราเช่นนั้น รวมทั้งคนสยามก็เชื่อเช่นนั้น” อินตอบ

เรื่องเฉพาะตัวบุคคล เพราะผู้เขียนไม่เคยนำไปส่งสอนผู้ใด และไม่เคยได้ยินใครมาส่งสอนเช่นกัน

มีหลักฐานบันทึกว่า อิน-จัน ที่จากบ้านจากเมืองสยามไปอเมริกาเมื่ออายุราว 18 ปีนั้น ได้นำหนังสือชื่อ เรื่องราวเอลิยา ซึ่งเป็นผู้ทำนายแห่งพระเจ้า (History of Elijah พิมพ์ในปี พ.ศ.2391) ซึ่งเป็นหนังสือแนวทางคำสอนของศาสนาคริสต์ที่นำมาเผยแพร่ในสยามติดตัวไปด้วยเพียงเล่มเดียว

ในสมัยนั้นสยามเพิ่งเริ่มการพิมพ์หนังสือ และหนังสือที่แจกจ่ายฟรีแก่คนทั่วไปคือคำสอนของศาสนาคริสต์ที่มีฆราวาสริ่งทุนจัดทำและเผยแพร่ทั่วไป

ในชีวิตประจำวัน อินชอบอ่านบทกลอนบทกวีของอเล็กซานเดอร์ โป๊ป (Alexander Pope) กวีชาวอังกฤษให้ลูกๆ ฟังอย่างมีความสุขเสมอ ไม่ดื่มเหล้าและชอบอ่านข่าวการเมืองในสหรัฐอเมริกา ส่วนจันเริ่มดื่มสุรามากขึ้น และมากขึ้น กินอาหารรสจัด ชอบเล่นไพ่โป๊กเกอร์แบบดึกคืนข้ามคืน ในขณะที่ไม่ต้องหลบคางวไฟ

ครอบครัวบังเกอร์ใช้ชีวิตแบบราบรื่นมาได้ยี่สิบกว่าปี สภาพของคนตัวติดกันของพ่อ บางครั้งก็เป็นเรื่องที่ไม่รื่นรมย์นัก ความหูดหงิด การกระทบกระทั่ง การมีความเห็นต่าง การใช้ชีวิตที่แตกต่างเริ่มปรากฏ ชาร์ห์และอาดิลเดดมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นมาก ชาร์ห์ภรรยาของแฝดอินมีน้ำหนักตัวประมาณ 115-120 กิโลกรัม ส่วนอาดิลเดดภรรยาของแฝดจันก็อ้วนท้วมขึ้นไล่เลี่ยกัน

ชีวิตไม่มีอะไรแน่นอน” อยู่มาวันหนึ่ง เพื่อนรักที่ชื่อชาร์ลส์ แฮริส ที่เป็นคนชักนำร่วมคณะการแสดงตัว นำพาแฝดมาถึงจุดนี้ได้เสียชีวิตลงก่อนวัยอันควร ถัลยามมิตรเพียงคนเดียวที่สนิทสนมมานาน ทั้งให้แฝดและครอบครัวบังเกอร์รู้สึกโศก

ความคิดเรื่องการแยกกันอยู่เป็น 2 บ้าน เพื่อลดความแออัดของ 2 ครอบครัว เป็นประเด็นที่เริ่มพูดคุยกันมากขึ้น

ใ นที่สุด เพื่อความสบายใจของทุกฝ่ายถ้วนหน้า แฝดอิน-จันและภรรยาแม่ลูกดกทั้งสองจึงตกลงจะแยกบ้าน แบ่งข้าวของเครื่องใช้ แบ่งทรัพย์สินกันเป็นเรื่องเป็นราว ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งแต่อย่างใด บ้านที่สร้างใหม่ขึ้นมา ห่างจากบ้านปัจจุบันราว 1 ไมล์ (1.6 กิโลเมตร) ตั้งแต่แฝดเกิดมา นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มีการแบ่งสมบัติ

ติดอยู่อย่างเดียว คือตัวพ่อที่ตัวติดกัน แยก

เหตุผลหลักที่อิน-จันโอนสัญชาติเป็นพลเมืองสหรัฐ คือที่ดิน ปักหลักสร้างครอบครัวในชนบททางตะวันตกเฉียงเหนือของรัฐนอร์ทแคโรไลนาตอนนี้ เพราะต้องการปลีกตัวจากสังคมเมืองที่ทุกสายตาจ้องมองมาที่ร่างกายของแฝดที่ไม่เป็นปกติ ไบโหนก็มีแต่คนจ้อง (ตัวติดกัน) นอกจากนั้นแฝดสยามคู่นี้คงมีวิถีที่คนมองเห็นอนาคตตัวเองที่จะต้องมีการครอบครั มีลูก คงนึกเบื่อ สะอิดสะเอียนกับสายตาที่เยาะเย้ยแบบหมาหยอกไก่ เมื่อการตอบสารพัดคำถามจากผู้คนที่หลาย และคงนึกสงสัยสารลูกมีพ่อที่ร่างกายแปลกไปจากมนุษย์ธรรมดา

ในหนังสือบันทึกตำนาน The Lives of Chang and Eng (ชีวิตอิน-จัน) ระบุว่าแฝดคู่นี้สุขภาพร่างกายแข็งแรง เป็นนักกีฬากลางแจ้ง ไม่ปรากฏว่าแฝดสยามคู่นี้เคยเจ็บป่วยแต่ประการใดในการใช้ชีวิตในอเมริกา อิน-จันเป็นเกษตรกรเต็มตัว ทุ่มเทการทำงานสร้างรายได้จากไร่ยาสูบ ข้าวสาลี ข้าวโพด เลี้ยงวัวเนื้อ วัวนม เลี้ยงแกะและหมู

ความเป็นเด็กคู่ชีวิตจากชนบทจากเมืองแม็กลอง ส่งผลให้แฝดทำงานในไร่ได้สารพัดเป็นที่ประหลาดใจของเพื่อนอเมริกันที่แวะมาเยี่ยมเยียน เพราะมีมีโนภาพว่าอิน-จันคือคนพิการ ไร้ค่า

กิจกรรมที่ประทับใจมิตรสหายมะริกันคืออิน-จันจะแบกขวานเข้าป่าแล้วใช้ขวานฟันต้นไม้แบบสลับฟัน หรือฟันคู่ ทั้งสองคนจะใช้ขวานทั้งสองคำมฟันลงไปยังต้นไม้ทั้งสองข้างซ้าย-ขวาต้นไม้จะโค่นลงอย่างรวดเร็วเป็นสองเท่า แฝดจะกระหน่ำขวานแบบมีศิลปะ มีลีลาไม่ซ้ำแบบใครเท่านั้น ผู้คนนำไปเล่าสู่กันฟังและต่างก็อยากมาดูด้วยตา นอกจากนั้น อิน-จันยังเป็นนักล่าสัตว์ที่มีฝีมือไม่เป็นสองรองใคร

บ้านที่ปลูกขึ้นมาหลังแรกถูกล่วงจากหยาตเหืองแรงงานของคนคู่ชีวิต แม้กระทั่งตอนขึ้นไปมุงหลังคาบ้าน คนตัวติดกัน 2 คนขึ้นที่สูงช่วยกันทำงานแบบสอดประสาน ผู้คนที่ผ่านไปมาชอบออกขอบใจ หัวเราะกันเป็นภาษาอังกฤษเอ็กอักที่เห็นการแสดงสดตัวเป็นๆ ของแฝดบนหลังคา

แฝดอิน-จัน และครอบครัวและลูกๆ ได้สร้างความรู้สึกด้านบวก เป็นมิตรกับเพื่อนอเมริกันในชุมชน

ในฤดูใบไม้ร่วงปี พ.ศ.2389 ความอ้วนหนาผาติ่งของสมาชิกตัวน้อยๆ ในครอบครัวจำนวน 12 คน เริ่มกลายเป็นความแอดิดในบ้าน แฝดอิน-จันปรึกษารายรา ตกลงใจไปซื้อที่ดินอีกแปลงเพื่อปลูกบ้านที่ห่างออกไปราว 40 ไมล์

ครอบครัวบังเกอร์ใช้ชีวิตปลูกบ้านใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม เพราะยังต้องการมีลูกเพิ่มอีก (หลังจากมีลูกแล้วต้องละ 4 คน) ที่ดินผืนใหม่อยู่ในย่านเซอร์รีเคาน์ตี (Surry County) ใกล้เมืองเมท์แอรี่ (Mt. Airy) ส่วนบ้านหลังเก่าที่แทรปฮิลล์ยังคงเก็บไว้ ครอบครัวบังเกอร์ปลื้มใจที่สุดคือลูกๆ ที่กำลังเติบโตขึ้นมาเหล่านี้จะได้ไปโรงเรียนอ่านออกเขียนได้

อิน-จัน คนคู่ แสดงฝีมือสร้างบ้านอีกครั้งด้วยแรงงานของตนเอง มีนักข่าวที่เกาะติดกับชีวิตครอบครัวบังเกอร์ตามมาเมียงมองการใช้ชีวิตทุกแง่มุม มีบ้างที่ขอสาระแนสดรู้อวดเห็น

โรงเรียนครบ แต่ตอนนี้อยู่อเมริกา ทำการเกษตรทำธุรกิจ มีเงินฝากธนาคารในนิวยอร์ก รวมทั้งการयोเมริกันสองพี่น้องชาวไร่และอาดีเลตก็แทบจะไม่ได้เรียนหนังสือ

แฝดเอาจริงเอาจังกับงานเพาะปลูก มีหลักฐานระบุว่าแฝดคู่นี้เป็นผู้ร่วมบุกเบิกปลูกใบยาสูบพันธุ์เขียวตองอ่อน (Bright Leaf) ที่นำใบยามาฆวนเป็นบุหรืได้เลย แฝดยังต่อยอดซื้อเครื่องรีดใบยามาใช้ในไร่อีกด้วย

อิน-จัน บังเกอร์ ใช้ชีวิตแบบลงตัว ตามวิถีชีวิตชาวชนบทในรัฐนอร์ทแคโรไลนา อิน-จันจะติดตามภรรยาไบโอสต์เป็นบางครั้งในเช้าวันอาทิตย์ ชาวชนบทในอเมริกาในยุคนั้น ซึ่งตรงกับรัชสมัยในหลวง ร.3 แทบไม่ใคร่จะรู้จักคนเอเชียหรือหน้าตาของพุทธศาสนาเท่าใดนัก ถ้าจะพูดกันแพร่ๆ ต่างคนต่างก็ไม่รู้จักกัน

มีเกล็ดตำนานที่นักข่าวของหนังสือพิมพ์ The Southerner ไปคุยกับอิน-จัน ที่ตามภรรยาชาวไร่และอาดีเลตไปโบสถ์ในเช้าวันหนึ่งแล้วตีพิมพ์ความว่า

“คุณมีความเข้าใจในศาสนาคริสต์แค่ไหน? คุณคิดว่าคุณเชื่อศาสนาของเรามั้ย?” นักข่าวยิงคำถาม

“ศาสนาเราไม่เหมือนของคุณ ของคุณทะเลาะกัน เรื่องใครถูก ใครผิด เราไม่เคยทะเลาะกันเรื่องศาสนา” อินตอบนักข่าว

นักข่าวถามต่อ “คุณคิดว่าตายแล้วจะไปไหน?”

“เราไปเกิดเป็นหมู เพราะเราทำบาปเอาไว้ในโลก ต่อไปอาจจะเกิดเป็นม้า หรือเป็นกวาง จนกว่าเราจะสำนึกได้ ก็จะเป็นสัตว์ที่ดีขึ้น” อินตอบนักข่าว

“ถ้าคุณทำบาป แล้วไปเกิดเป็นม้า แล้วคุณจะต้องไปลากเกวียน ไปไถไร่ข้าวโพด ทำงานหนักด้วยมั้ย?” นักข่าวยิงคำถามต่อ

“เราเชื่อว่าเป็นความจริง ศาสนาสอนเราเช่นนั้น รวมทั้งคนสยามก็เชื่อเช่นนั้น” อินตอบนักข่าวแบบมั่นใจ

“ตอนที่คุณไปโบสถ์ คุณเชื่อสิ่งที่บาทหลวงพูดมั้ย?” นี่เป็นคำถามตรงจากนักข่าวแบบไม่อ้อมค้อม

“บางครั้งบาทหลวงก็พูดไม่จริง” อินไม่ลังเลที่จะตอบนักข่าว

นักข่าวจากหนังสือพิมพ์ The Southerner ที่ไปคุยกับแฝดตีพิมพ์เรื่องราวตรงนี้เป็นเรื่องเป็นราว โดยอาศัยมุมมองจากแฝดอิน-จัน ซึ่งถือเป็นคนนอกศาสนาคริสต์ ซึ่งในขณะนั้นมีความแตกแยก บาดหมางในหลักคิดของศาสนา ระหว่างนิกายแบพติสต์ และนิกายเมโธดิสต์ ในสังคมอเมริกายุคนั้น

ส่วนคำตอบของอิน-จันต่อนักข่าว ซึ่งเป็นความเชื่อคนสยามในยุคนั้น สะท้อนให้เห็นชุดความคิดในเรื่องเวรกรรม เรื่องการไม่ทำบาป เป็นเรื่องที่สอนลูกหลานชาวสยามแบบเปิดเผย ผู้ใหญ่สอนเด็ก ครูสอนนักเรียน พระสอนฆราวาสให้ละเว้นจากการทำบาปทั้งปวง แม้กระทั่งผู้เขียนเองก็เคยได้รับการบอกกล่าวเช่นนั้น

ปัจจุบันยุคสมัยเปลี่ยนไป มีการพิสูจน์ตรวจสอบกันมากขึ้น ความเชื่อแนนี้คงจะเป็น

และหนังสือที่แจกจ่ายฟรีแก่คนทั่วไปคือคำสอนของศาสนาคริสต์ที่มีชุมชนาริลงทุนจัดทำและเผยแพร่ทั่วไป

ในชีวิตประจำวัน อินชอบอ่านบทกลอนบทกวีของอเล็กซานเดอร์ โป๊ป (Alexander Pope) กวีชาวอังกฤษให้ลูกๆ ฟังอย่างมีความสุขเสมอ ไม่ดื่มเหล้าและชอบอ่านข่าวการเมืองในสหรัฐอเมริกา ส่วนจันเริ่มดื่มสุรามากขึ้น และมากขึ้น กินอาหารสะอาด ชอบเล่นไพ่โป๊กเกอร์แบบดึกคืนข้ามคืน ในขณะที่อินต้องหลับควงไฟครอบครัวบังเกอร์ใช้ชีวิตแบบราบรื่นมาได้ยืนยาวราว 10 ปี สภาพของคนตัวติดกันของพ่อ บางครั้งก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าประหลาดใจ ความหูดหิด การกระทบกระทั่ง การมีความเห็นต่างการใช้ชีวิตที่แตกต่างกันเริ่มปรากฏ ชาวไร่และอาดีเลตมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นมาก ชาวไร่ภรรยาของแฝดอินมีน้ำหนักตัวประมาณ 115-120 กิโลกรัม ส่วนอาดีเลตภรรยาของแฝดจันก็อ้วนท้วมขึ้นไล่เลี่ยกัน

ชีวิตไม่มีอะไรแน่นอน อยู่มาวันหนึ่ง เพื่อนรักที่ชื่อชาร์ลส์ แอริส ที่เป็นคนชักนำร่วมคณะการแสดงตัว นำพาแฝดมาถึงจุดนี้ได้เสียชีวิตลงก่อนวัยอันควร กัลยาณมิตรเพียงคนเดียวที่สนิทสนมมานาน ทำให้แฝดและครอบครัวบังเกอร์รู้สึกใจหาย

ความคิดเรื่องการแยกกันอยู่เป็น 2 บ้าน เพื่อลดความแออัดของ 2 ครอบครัว เป็นประเด็นที่เริ่มพูดคุยกกันมากขึ้น

ในที่สุด เพื่อความสบายใจของทุกฝ่ายถ้วนหน้า แฝดอิน-จันและภรรยาแม่ลูกดกทั้งสองจึงตกลงจะแยกบ้าน แบ่งข้าวของเครื่องใช้ แบ่งทรัพย์สินกันเป็นเรื่องเป็นราว ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งแต่อย่างใด บ้านที่สร้างใหม่ขึ้นมา ห่างจากบ้านปัจจุบันราว 1 ไมล์ (1.6 กิโลเมตร) ตั้งแต่แฝดเกิดมา นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มีการแบ่งสมบัติ

ติดอยู่อย่างเดียว คือตัวพ่อที่ตัวติดกัน แยกไม่ได้ แยกถูก 3 วัน คือคำตอบที่ลงตัวที่สุด

บ้าน 2 หลัง 2 ครอบครัว ที่อยู่ห่างกันต้องการพ่อฝาแฝดตัวติดกันที่ไม่สามารถแยกร่างได้ อินและจันจึงตกลงกันว่า

วันจันทร์-อังคาร-พุธ 3 วันเป็นตารางของแฝดอินที่ได้อยู่กับชาวไร่และครอบครัวที่บ้านของอิน แฝดจันที่ตัวติดกันก็ต้องหุบปาก ไม่มีปากมีเสียง ไม่มีความเห็นใดๆ ทำตัวเหมือนไม่มีตัวตนในโลกนี้ กระเดื่องตัวเองให้ความร่วมมือกับอินทุกอย่างโดยไม่มีเงื่อนไข

พฤหัสบดี-ศุกร์-เสาร์ 3 วันเป็นตารางของจันที่จะได้อยู่กับอาดีเลตและลูกๆ ที่บ้าน แฝดอินต้องทำเหมือนไม่มีตัวตนในโลกนี้ และให้ความร่วมมืออย่างไม่มีข้อแม้ทั้งสิ้นเช่นกัน

นี่คือข้อมูลที่เปิดเผยโดยนายแพทย์วิลเลียม เอช. แพนโดสตี แห่งมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย เพื่อนสนิทของตระกูลบังเกอร์ โดยยอมรับว่าแฝดทั้งสองเคารพกฎ 3 วันนี้อย่างเคร่งครัดตลอดมาแบบราบรื่นไร้กังวล

แม้กระทั่งเรื่องเบตเตง ยามมีเพศสัมพันธ์ นำทั้งมากนะครบ สำหรับตำนานชีวิตครอบครัวสุดแสนโรแมนติคแนวปรองดอง ที่ปู่ทวดอิน-จันของชาวสยามได้สร้างไว้ และ

มาแล้ว

สยาม (18)

หมู่-แยกกันอยู่บ้านละ3วัน

เรื่องส่วนตัว แต่สิ่งที่ได้พบเห็นคือ อิน-จัน เป็นชาวเอเชียที่มีทักษะความเป็นช่าง โดยเฉพาะช่างไม้ งานก่อสร้างทั้งปวง

ในเรื่องการเกษตร ดูเหมือนจะไม่มีอุปสรรคใดๆ เลยสำหรับแฝดคู่นี้ในการใช้เครื่องมือเครื่องจักรในการทำงาน การติดต่อทางธุรกิจซื้อขายพืชผล แผลดทำได้กลมกลืนและมีรายได้พอเพียงเลี้ยงครอบครัว

แฝดสยามที่เป็นบรรพบุรุษของเราคู่นี้ตั้งแต่เกิดจากท้องนางนากและพ่อติ๋มอายุที่เมืองแม่กลอง สมุทรสงคราม ไม่เคยได้ไปโรงเรียนนะครับ แต่ตอนนี้อยู่อเมริกา ทำการเกษตรทำธุรกิจ มีเงินฝากธนาคารในนิวยอร์ก รวมทั้งกรรยาอเมริกันสองพี่น้องซาร่าห์และอาดีเลดก็แทบจะไม่ได้เรียนหนังสือ

แฝดสยามจริงอาจจ้งกับงานเพาะปลูก มีหลักฐานระบุว่าแฝดคู่นี้เป็นผู้ร่วมบุกเบิกปลูก

เรื่องเฉพาะตัวบุคคล เพราะผู้เขียนไม่เคยนำไปส่งสอนผู้ใด และไม่เคยได้ยินใครมาสั่งสอนเช่นกัน

มีหลักฐานบันทึกว่า อิน-จัน ที่จากบ้านจากเมืองสยามไปอเมริกาเมื่ออายุราว 18 ปีนั้น ได้นำหนังสือชื่อ เรื่องราวเอเลีย ซึ่งเป็นผู้ทำนายแห่งพระเจ้า (History of Elijah พิมพ์ในปี พ.ศ.2391) ซึ่งเป็นหนังสือแนวทางคำสอนของศาสนาคริสต์ที่นำมาเผยแพร่ในสยามติดตัวไปด้วยเพียงเล่มเดียว

ในสมัยนั้นสยามเพิ่งเริ่มการพิมพ์หนังสือและหนังสือที่แจกจ่ายฟรีแก่คนทั่วไปคือคำสอนของศาสนาคริสต์ที่มีขัณนาริลงทุนจัดทำและเผยแพร่ทั่วไป

ในชีวิตประจำวัน อินชอบอ่านบทกลอนบทกวีของอเล็กซานเดอร์ โป๊ป (Alexander Pope) กวีชาวอังกฤษให้ลูกๆ ฟังอย่างมีความสุขเสมอ ไม่ดื่มเหล้าและชอบอ่านข่าวการเมือง

ทั้งหมดคือความจริงที่ประทับใจประกอบชีวิตคู่ให้ผ่านพ้นอุปสรรคไปได้แบบบัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่น

การแยกบ้านและกฎ 3 วันเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีสำหรับลูกๆ ของครอบครัวแฝด เริ่มมีการทำบัญชีแบ่งเงินรายได้ แบ่งที่ดิน และทรัพย์สินอื่นๆ แผลดทั้งสองค้าขายกันเอง เช่นครั้งหนึ่งแผลดจันเคยขายทาสสาวนิโกรให้อินในราคา 800 เหรียญ

ถึงขนาดแยกกันอยู่ 2 บ้านแบบพลัดกันคนละ 3 วัน ในที่สุดความรักที่ยิ่งใหญ่ได้สร้างทายาทอินและซาร่าห์มีลูกด้วยกันทั้งสิ้น 11 คน จันและอาดีเลดมีลูกด้วยกันทั้งสิ้น 10 คน รวม 2 ท้องพี่น้องไทย-อเมริกัน รุ่น 1 ของแท้โดยแผลดเมืองแม่กลอง เมดอิน USA รวม 21 คน

ลูกของจันกับอาดีเลด เสียชีวิต 1 คน ครอบครัวขนาดมหึมา บ้านช่อง ทรัพย์สินที่ดินทั้งหลายที่เป็นรูปธรรมหาได้ในอเมริกาเป็นการตัดสินใจได้ว่า แผลดอิน-จันจากเมืองแม่กลองไม่มีโอกาสกลับไปหาแม่ที่เมืองแม่กลองแน่นอน

ความมีอันจะกินบวกกับความมีน้ำใจของแฝดสยามที่คนอเมริกันเองยังยกย่องชมเชยคือ แผลดอิน-จัน บังเกอร์ได้บริจาคที่ดินแปลงหนึ่งเพื่อก่อสร้างโบสถ์ ชื่อ White Plains Baptist Church แผลดยังเป็นช่างก่อสร้างให้ด้วย โบสถ์แห่งนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งการรวมจิตใจของชุมชน ทั้งๆ ที่แผลดจากสยามคู่นี้ไม่เคยประกาศตนเป็นคริสต์ ปัจจุบัน (พ.ศ.2559) โบสถ์แห่งนี้อย่างคงความสวยงาม ยืนตระหง่านปรากฏต่อสายตาของลูก หลาน เหล่น โหล่นตระกูลบังเกอร์และประชาชนทั่วไป

การเป็นเกษตรกรของแฝดที่ผ่านมา รวมถึงการเลี้ยงลูกทั้งสองครอบครัว แผลดชาวเอเชียคู่นี้มีทาสนิโกรผิวดำเป็นผู้ช่วยในไร่เสมอมา ในช่วงที่รุ่งเรืองที่สุดแผลดอินจันเป็นเจ้าของทาสนิโกร 28 คน โดยปลูกกระท่อมให้พักอาศัย 4 หลังในพื้นที่ใกล้เคียง

แน่นอนที่สุด ในความขัดแย้งของสังคมในอเมริกากระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้เรื่องทาสนั้น อิน-จัน บังเกอร์สนับสนุนการมีและการใช้ทาสนิโกรผิวดำสนิท ผมหยิกหยอยทั้งชายหญิง

การครอบครองทาสในรัฐทางใต้ของอเมริกาในยุคหนึ่ง เป็นเรื่องของคนผิวขาวอเมริกันเท่านั้น

อิน คือ คนที่มีน้ำใจ เมตตาปรานีต่อทาส แต่จันเข้มงวดและโหดในการปฏิบัติต่อทาสทั้งปวงในเวลาทำงาน จนกลายเป็นประเด็นร้อนในอเมริกา...

โปรดติดตามตอนต่อไป

พล.อ.นิพัทธ์ ทองเล็ก